

længere kan præstere de Ydelser, der skal præstere i Form af Renter, Afdrag og Skatter, og de som Følge deraf maa gaa fra Ejendommene, er det uomtvisteligt, at Staten kommer til at betale Omkostningerne derved i en meget betydelig Udstrækning, thi Staten kan ikke overtage alle disse Ejendomme, og Kommunerne vil vistnok ogsaa meget nødig overtage dem. De lader sig, hvor Talen er om Ejendomme under Boligselskaber, i Almindelighed bedst administrere af de paagældende Selskaber, og jeg tror, Staten og Kommunerne staar sig bedst ved at bidrage deres til, at de paagældende Selskaber fortsat kan bevare Ejendommene.

Det er rigtigt, som af den højtærede Indenrigsminister sagt, at hidtil var Forholdet dette, at man ikke vedtog ved Lov, at Skattelempelse uden videre skulde finde Sted, men det blev en Art Naadesakt, der kunde udøves af de paagældende Kommuner. Men naar man nu staar overfor at skulle ordne Forholdet for et allerede foretaget Byggeri, er man stillet anderledes, end naar man staar overfor at skulle ordne Forholdet for et Byggeri, der skal foregaa. Her er Tale om at tilvejebringe en Ordning, hvorved allerede opførte Boliger kan bevares uden at blive udsat for økonomisk Sammenbrud, og da synes jeg, at vi maa have Sikkerhed for, at de Skattelempelser, som man kan unde de paagældende, som man mener kan have Brug for dem, virkelig ogsaa kommer dem til gode, saaledes at der ikke skal være nogen Tvivl om, hvorvidt de paagældende kan komme i Betragtning eller ikke. Her er jo ogsaa kun Tale om at yde Lempelse til de Boligbesiddere, der har bygget i den vanskelige Tid. Tidligere kunde man give Skattelempelse til dem, der havde bygget saa langt tilbage som i 1916. Her er vi kun gaaet tilbage til 1918, fordi vi skønnede, at først da begyndte de høje Priser rigtig at gøre sig gældende. Efter vor Opfattelse bør det, der er bygget i Tiden indtil 1918, ikke komme i Betragtning, fordi det er opført til Priser, der ligger lavere end de nuværende Byggepriser.

Jeg tror i det hele taget efter de Bemærkninger, den højtærede Indenrigsminister gjorde, at kunne sige, at han vil indrømme, at vort Lovforslag er udarbejdet nøgternt og uden nogen anden Hensigt end den at komme de paagældende Ejere af de for dyrt opførte Boliger til Hjælp. Sagen er nemlig, at de kan ikke blive ved at præstere de betydelige Afdrag, som de nu skal præstere. De maa have en Lem-

pelse for at kunne strække deres Afdrag ud over et længere Tidsrum. Nu er det saa heldigt, at den aldeles overvejende Del af, hvad der er bygget under Krigen, til Trods for Krigstidens øvrige Vanskeligheder er bygget saaledes, at selv efter 40—50 Aars Forløb vil de paagældende Bygninger ikke være væsentligt ringere, deres Soliditet vil ikke være væsentligt forandret, og jeg tror og haaber, at de ogsaa til det Tidspunkt vil kunne betragtes som i det store og hele tilsvarende. Det er den ene Fordel, man har at henvise til for de under Krigen opførte Bygninger, at de er gennemgaaende opført godt til Trods for den vanskelige Tid. Ministeren har Ret i, at adskillige Kommuner, navnlig København, har givet de Skattelempelser, de har givet, under Forudsætning af, at der fandt ekstraordinært store Afdrag Sted, men naar disse Afdrag er præsteret, og vi naar til, at det sidste Tilskud falder, skal det nok vise sig, at man alligevel ikke kan klare Vanskelighederne, selv i saadanne Tilfælde, hvor man virkelig kunde faa en lempelig Ordning med Hensyn til Bestemmelserne i Statsboligfondslovens § 5. Det skal nok vise sig, at en Skattelempelse er paakrævet. Jeg forstaar da ogsaa den højtærede Indenrigsminister saaledes, at han trods de Indvendinger, han gjorde mod vort Lovforslag, mente, at man skulde kombinere Spørgsmaalet om § 5 med Spørgsmaalet om Skattelempelser. Det skal jeg naturligvis ikke have noget at indvende imod. For os er det ikke om at gøre at faa særlig dette Lovforslag vedtaget. Det gaar ikke vor Ære for nær, at Ministeren stiller et Forslag i Kombination med den Ordning, han tilstræber med Hensyn til § 5. Paa ingen Maade, vi har kun haft til Hensigt at faa de paagældende Boligbesiddere hjulpet paa bedst mulige Maade.

Den højtærede Minister gjorde den Bemærkning, og gjorde det mere end een Gang, at vi er kommet noget for tidligt med vort Forslag, fordi de Overvejelser, der finder Sted med Hensyn til Anvendelsen af § 5, ikke er tilendebragt. Jeg kan ikke erkende, at vi er kommet for tidligt med vort Forslag. Tværtimod. Jeg maa mene, at Tiden netop nu er inde til at faa dette Spørgsmaal drøftet. Jeg er bange for, at dersom man lader Tiden gaa uden at gøre noget, vil mange opgive Ævred, og det værste, der kan ske, er, at der kommer et Sammenbrud, der fører til, at der bliver Flugt fra de paagældende Boliger. At denne Flugt ikke vil blive særlig stor, i hvert Fald til at begynde med, skyldes den